26/06/2024

Патријарх Порфирије: Онда када немамо мир са ближњим – немамо мир ни са Богом

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 26. јуна 2024. године на светој архијерејској Литургији у Пожаревцу

Дух Свети, један од Свете Тројице који само од Оца исходи, у виду огњених језика сишао је на апостоле и ученике своје и конституисао Цркву, Цркву као Тело Христово, кроз коју се продужује и актуализује дело Христово. Управо у тој радости и тој духовној атмосфери чули смо речи из Јеванђеља, речи које су део Беседе на гори, беседе у којој нам се открива који је то начин живота који треба да буде корен, темељ, амбијент и свакодневница нас хришћана, оних који су крштени у име Оца и Сина и Светог Духа и на тај начин ушли у тајну јединства са Христом, тајну јединства која се манифестује, потврђује и реализује управо у светој Литургији кроз наше причешћивање Телом и Крвљу Христовом, где постајемо сутелесници и сукрвници – једно са Њим и једно међу собом. У Беседи на гори Господ нам открива правила, принципе, путеве, начине и координате нашег постојања који изражавају и потврђују ту тајну, а то је један и јединствени начин, крстолики начин, који се тиче нашег односа

са Богом, али и нашег односа са ближњима, са другима, са онима који су поред нас.

У Беседи на гори, а нарочито у овом делу који смо чули, јасно се потврђује и јасно нам открива сам Господ да наша вера или природа наше заједнице са Богом се пројављује, проверава и показује кроз наш однос са нашим ближњим, са оним који је поред нас. И на овом месту Господ употребљава реч мир која је безброј пута употребљена у светом Јеванђељу. Безброј пута Господ се обраћа ученицима својим и онима који га прате, али и нама до када је света и века, речима: Мир вам! – управо оно што је данас на све начине и на све стране угрожено и управо оно за чим чезне сваки човек и оно што се на сваком месту спомиње као дефицитарно.

Међутим, данас када се говори о миру изоставља се и заборавља оно што је основа, што је корен, оно без чега не постоји никакав други мир, а то је мир са Богом. Тај мир, опет са Богом, производи мир са собом, мир са ближњим, мир са читавом творевином, али да ли постоји мир са Богом у нашем животу и у нама, ми опет и изнова показујемо и потврђујемо кроз мир са ближњим. Да то кажемо на други начин: онда када немамо мир са ближњим, што се јасно и видљиво може проверити, немамо мир ни са Богом. Онда када не разумемо реч ближњега, показујемо и потврђујемо да не разумемо реч Божју. Онда када одбацујемо Бога, када се противимо Богу, ми то показујемо, потврђујемо и реализујемо кроз противљење и кроз немир који имамо са ближњим.

Дакле, једном речју наша вера у Христа распетог и васкрслог потврђује се кроз нашу љубав, кроз наше разумевање, кроз наше прихватање ближњега управо онаквим какав он јесте. И зато не треба да нас чуди што у овом кратком одломку из Беседе на гори Господ завршава своје слово речима: Мири се са супарником својим брзо, док си на путу с њим, да те супарник не преда судији, а судија да те не преда слуги и у тамницу да те не вргну (Мат 5,25). И најбољи суд јесте управо суд свете Литургије. Ту, на том суду, ми се причешћујемо једном Крвљу и истим Телом Господа нашег Христа и постајемо једно. И како је могуће да онда не праштамо једни другима и да нисмо спремни да прихватимо слабост и немоћ ближњега, а у исто време на светој Литургији непрестано изговарамо речи из молитве Оче наш: Опрости нам дугове наше као што и ми опраштамо дужницима својим? Дакле, браћо и сестре, ако нема међу нама заједнице, ако нема међу нама једном речју љубави, онда се ми оглушујемо и о заједницу са Богом и о љубав у односу на Бога, јер заповест Божја Љуби ближњега свога као само га себе има као увод Љуби Бога читавим својим срцем, умом, читавим својим бићем. То је једна те

иста заповест, то је двојединa заповест о нашој вери, о нашем поверењу и нашем поистовећењу са Господом Христом. Онда када се са Њим поистовећујемо по сведочењу и по речи апостола Павла, који каже: Не живим више ја, него Христос у мени, тада се поистовећујемо и са ближњим својим. Онда када се сараспињемо са Господом сараспињемо се и са ближњим својим, али онда када се сараспињемо са Господом онда заједно са Њим васкрсавамо, у Њему васкрсавамо и васкрсавамо сви једни са другима.

Нека би зато Бог дао да данас окупљени овде у Пожаревцу поводом тридесетогодишњег јубилеја нашег брата и саслужитеља епископа и оца вашег Игњатија и када смо дошли управо у духу Педесетнице са многих страна – иако се споразумевамо свако на свом биолошком датом начину споразумевања – говоримо истим језиком, једном душом, једним умом, једним срцем куцамо и једном душом дишемо, јер чујемо један те исти језик којим нам се обраћа Свети апостол Павле у Јерусалиму, а то је језик Духа Светог, језик вере и језик љубави. Нека би Господ дао да сабрани у том духу увек и на сваком месту сабирајући се славимо Њега, Једног у Тројици Бога, Оца и Сина и Светог Духа сада и увек и у векове векова амин.

spc.rs